7. Wett mööda jõgi.

Korra olnud üks mõisa härra, kes linna vahet jõites iga kord mööda jõge naga kuiva maad mööda lasknud.

Härral jurnud vana kutsar ära. Võtnud omale uue kutsari. Uus kutsar pole teadnud, et härra vett mööda jõudeb. Korra jõiknud härra jälle linna. Jõe ääres jõudes käskinud härra otse üle jõe jõita. Kutsar pole teadnud, mis see tähendab. Lasknud hobused mööda silda üle jõita. Härra käsatanud:

„Sõida otse, mööda jõgi linna alla, aga kuis ise tagasi saatanast, üle lengene põrja."

Kutsar tombanud hobused vee peale, vinnad jed tormanud mööda jõgi edasi, nii kuiva maad mööda.

Inimesed mitte kurelse nii jõudetud, tousnud kutsa ril hinna tagasi sõadata. Kui härra jälle otse mööda jõgi käskinud linna sõita, tõmbanud kutsar hobused kästi kalda ligi ning waatanud korra tagasi. Mees näinud: üks must inimene, kes muud kedagi ei olnud kui tont, olnud tolle alla jõe tõmmud silda vee peale. Vagant lagenud aga silad jälle ära, ilma et midagi olemasolevale jäänud, peale kohi fesrete laenete. Nüüd aga kui kutsar tagasi on waatanud, vaatanud hobused ja õled jõkke. Inimesed waleskega jooanud kutsar hobused kaldale juhtida. Selle eest jooanud kutsar härra käest tublisti töreleeda ja käskinud kutsari seda kurjast ringi maantee mööda linna sõita.

Edespidi käskinud härra jälle kutsarit iuna otse

mööda jõgi linna sõita, keelanud aga tolle kõige wastumalt tagasi saadata.

Korra juhtinud kutsar jälle hobused vee peale, sõit läinud juba mööda vett nii mõnikaua, kui tulnud paraja ots üks mees jõe kaldalt seisva kõrtsist välja, kõrtsi rahalt jõtnud härra ikka vee peal, otse linna, näinud veepeal sõitjaid, hüüd pool joobnu tõlli keelega, poolnalja pärast: „Oho, nõe, kuidas tont silda teeb."

Selle hundmise peale wajunud hobused, härra tõllega ja kõige oma sõiduga kondi jõe põhja ning jäänudki sinna igavesti.

Kutsar aga jäänud vee peale ja jooanud omale kaldale ojudes puue waeva päästa.

---

8. Koer on kõiki nälga surmast päästnud.

Wanal ajal, kui rahwas weel ka kurjaks saanud, alati suuri sõdasid pidanud, nuhtlenud surnal neid suure kadkuga nälgaga. Palju võtnud kõik wälja minne kui kõrreni põldude peal ära, nii et ei olnud enam wilja teeagi olnud. Kiendades aknud rahwas minna kellasid ja kuiwanud põldasid, ning surnud tuhandete kaupa nälga ja kadku käitte ära. Kill palunud rahwas Jumalat, aga palwe pole mõjunud: rahwas kurjus olnud nii suur, et Jumal ei ole tahtnud tema peale halastada. Seal läinud koer põllu peale, nälga piinas tõstnud pea üles, taewa poole ja ulunud suure häd—